

Det finns inga genvägar till löfteslandet, alla har vi en ökenvandring att göra - Pass 2

Pass 2

Innehåll

- Trofasthet!
- Lidandets varför
- "Att lyssna i tro"
- De första buden
- "När lagen kom fick synden liv"
- Mannat
- Bli läsare igen!
- Guds tio budord och pingsten

Vill du lyssna till innehållet i denna text kan du göra det via spelaren nedan:

Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem ljudfilen till din dator (mp3).

Trofasthet!

Trofasthet till Gud var något som det var ganska dåligt ställt med bland folket i öknen, och det var därför som Gud ville föda fram en ny trofast generation där.

Jag tror att det är ganska vanligt att kristna tänker att helgelsen har med moral att göra, att vi inte skall göra det, och inte gör det, och absolut inte det! Men helgelsen tränger djupare än så, den skall hantera det motstånd mot Gud och hans vilja som finns i oss alla – i större eller mindre omfattning – en slags upprorsnatur som vi har fått med oss från start. Helgelsens mål är därför att göra oss **trofasta** mot Gud precis som att han är trofast mot oss. Ju mer vi lär känna honom, ju mer kommer vi också att likna honom i trofasthet. Detta handlar om att få ett förnyat sinne, ett nytt sinnelag:

Rom 12:2: "Och anpassa er inte efter den här världen ["Egypten"], utan låt er förvandlas genom förnyelsen av ert sinne så att ni kan pröva vad som är Guds vilja: det som är gott och fullkomligt och behagar honom."

Tänk dig in i att mer och mer kunna avgöra vad som är Guds vilja. Så underbart! Och observera att detta inte handlar om att höra Guds hörbara röst hela tiden – så som en del menar att man måste kunna göra. Det är faktiskt inte bibliskt. Det här handlar om att vårt sinne blir så förnyat att vi mer och mer tänker Guds tankar och förstår och känner vad som är rätt och fel. Vi kan då lättare göra rätt val i livet utan att få ångest över vad vi skall välja. Vi kanske till och med förstår att vi har friheten att just välja. MEN! det här kan vi inte åstadkomma själva. Men Gud kan göra detta med oss – om vi vill – och det sker då under vår ökenvandring. När Paulus skrev "**låt** er förvandlas", just detta "**låt**", så signalerar det tydligt till oss att det är Gud som förvandlar oss och inte vi själva.

Denna korta bibelvers säger mycket om samma sak:

Fil 2:13: "**för det är Gud som verkar i er**, både vilja och gärning, för att hans goda vilja ska ske."

Målet är alltså att vi av egen fri vilja blir trofasta mot Gud, och då gör vi det som är rätt – med vilja och en slags automatik. Då ser vi mer och mer bort ifrån oss själva, bort ifrån *jag*, *mig* och *mitt*. Istället ser vi mer och mer på Gud/Jesus och på våra medmänniskor. Vi kommer med ett förnyat sinne vara betydligt mer barmhärtiga, och det är precis också var Gud vill med oss:

Mika 6:8: "Han har sagt dig, du människa, vad som är gott. Vad begär Herren av dig annat än att du gör det rätta, **älskar barmhärtighet** och vandrar i ödmjukhet med din Gud?"

Jesus gav oss ett exempel på vad ödmjukhet innebär när han – som ju har ALL makt i himlen och på jorden – tvättade lärjungarnas fötter. Ingen skall alltså agera som herre över andra. En sann trofasthet till Gud är alltså målet med vår ökenvandring, vår helgelse, och en sådan trofasthet vacklar inte när det blir svårt i livet, inte heller när allt i livet går bra i livet. Vi kan i viss mån jämföra detta med ett gott äktenskap. Man överger inte sin maka eller make när man får det jobbigt, inte heller när man surfar på idel framgång.

Lidandets varför

Om du vill lyssna till riktigt bra undervisning om **lidandes varför** och **lidandes mening**, då tycker jag att du skall lyssna till undervisning av Sven Reichmann. Det finns ingen bibellärare jag känner till som borrar så djupt in i detta ämne som han, och dessutom på ett sällsynt bra sätt. Besök gärna hans sajt på uttrycket.se.

Motgångar och lidande är sällan helt meningslösa – sett ur ett kristet perspektiv – men det beror mycket på hur vi hanterar det. Det bästa vi kan göra är att söka lärdom när vi drabbas. Det är ju inte till någon nytta om vi blir självömkande, bittra och besvikna på Gud. Jag själv blev ordentligt utbränd av mitt jobb redan på 90-talet, och det la sordin på mina karriärambitioner, vilket faktiskt var bra. Det fattade jag långt senare. Men utan den utbrändheten hade jag nog inte sysslat med bibelstudier. Jag har även haft cancer, det var 2023, och vad jag lärde mig av det är har jag väl inte fattat fullt ut ännu, men jag kan i alla fall idag bättre känna med dem som lider av olika sjukdomar och som hamnar på sjukhus, osv. Att detta var jobbiga motgångar är ju helt klart, och inget som jag jublade över när jag var mitt inne i det där. Men sådant här kan alltså korrigera vår egen vandring. Lidande kan vara fostrande, om vi vill det:

Heb 12:7-8: "Det är till er **fostran** som ni får utstå lidande. Gud handlar med er som med söner. Och var finns väl en son som inte tuktas av sin far? Om ni inte får en sådan fostran som alla andra, då är ni oäkta barn och inte riktiga söner."

Rygga nu inte tillbaka för ordet "tuktas" här för det grekiska ordet kan lika gärna

översättas med att instruera, utbilda, fostra. Så vi skall inte tänka att det handlar om någon slags åga från Guds sida. Vi kan jämföra detta med barn som växer upp, som skadar sig och är med om jobbiga saker. Då tröstar föräldrarna och säger några ord till vägledning. De låser inte in barnen så att de aldrig mer kan skada sig. Istället skall barnen lära sig att inte göra om samma misstag. På samma sätt är det med att vara barn hos Gud. När vi råkar ut för jobbiga saker så gäller det alltså att ta tillvara på det som vi kan lära oss genom sådant. Men det sker sällan när man är mitt inne i motgångarna; lärdomarna kommer vanligen efter en tid.

Jesu ord om vetekornets lag handlar också om helgelsen:

Joh 12:24-25: "Amen, amen säger jag er: Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn, men om det dör, bär det rik frukt. Den som älskar sitt liv förlorar det, och den som hatar sitt liv i den här världen, han skall bevara det och vinna evigt liv."

Vi kan inte skörda direkt på utsädet – som någon har sagt. Vi måste ner i myllan för att "dö" om vi skall kunna ge frukt. Öknen är då en bild av den myllan. Och det här är inte alltid så kul, varken i den kalla, mörka myllan eller i den torra, stekande öknen. Men det är den bibliska vägen.

"Att lyssna i tro"

Något jag tänker att en del kan ha missat när de läser om judarnas uttåg ur Egypten, det är de enkla bud som judarna fick **först**, i samband med uttåget ur Egypten:

Hes 20:6-7: "På den dagen lovade jag dem med upplyft hand att föra dem ut ur Egyptens land, till det land som jag hade utsett åt dem, ett land som flödar av mjölk och honung, det härligaste av alla länder. Jag sade till dem: Var och en av er ska kasta bort de vidriga ting som era ögon fäst sig vid, och **ingen får orena sig med Egyptens avgudar**. Jag är Herren er Gud."

Jer 7:22-23: "För på den dag då jag förde era fäder ut ur Egyptens land gav jag dem **inte** några befallningar eller bud om brännoffer och slaktoffer. **Det bud jag gav dem var detta: 'Lyssna till min röst**, så ska jag vara er Gud och ni ska vara mitt folk. Vandra helt på den väg

jag befäller er, så ska det gå väl för er.' (Jmf 2 Mos 15:26)

Judarnas vandring började alltså **inte** med en mängd bud och riter. De skulle istället vara lyhörda och trofast gentemot Gud och lyssna till hans vägledning – som för deras del kom via Mose. En del i detta var också att sluta med den avgudadyrkan som en del hade börjat med i Egypten.

Vi kristna blir inte kristna för att vi håller alla bud, vi blir det för att vi omvänder oss till Gud och vill vara trofasta honom. Tro i sann biblisk mening är att vara trofast, att vara trogen mot Gud, att lyssna in vad Gud kan vilja i mitt liv. Detta handlar inte om att man hör Guds röst som en tydlig stämma, för det är mycket ovanligt. Det handlar istället om att man liksom lyssnar in vad Gud vill säga mig när jag läser Bibeln, när jag ber, och även när jag knallar på i vardagen, när jag möter olika människor, osv. Det kan handla om tankar som kommer. Och detta kan då leda till att man vill hålla Guds bud, men budlydnad är **inte** det som frälser oss eller helgar oss. Men en uppriktig vilja att hålla Guds bud kommer successivt som ett **resultat** av helgelsen.

Paulus skrev så här till de kristna i Galatien som hade blivit lagiska och trodde att de var tvungna att komplettera Jesu försoningsgärning med just budlydnad:

Gal 3:2, 5: "Endast det vill jag veta: tog ni emot Anden genom att hålla lagen eller genom att **lyssna i tro**?... Han som ger er Anden och gör underverk bland er, gör han det för att ni håller lagen eller för att ni **lyssnar i tro**, liksom Abraham?"

Vi får alltså del av Guds frälsning och hans Ande genom att vi i tro lyssnar till Guds evangelium och sätter vår förtröstan till detta som vår enda chans till försoning och gemenskap med Gud, samt vår enda chans till det eviga livet. Vi går på det löftet precis som Abraham gick på det löfte som han fick.

Att "lyssna i tro" kan alltså innebära att i vardagen lyssna in vad Gud kan ha att förmedla just nu, via Bibeln, via bön, via möten med kristna syskon och andra människor, via olika händelser, osv. Så detta med att "lyssna i tro" är ju väldigt likt det Gud sa till judarna: "*Lyssna till min röst, så ska jag vara er Gud och ni ska vara mitt folk.*"

MEN! det judiska folket ville inte följa det enkla, de enkla bud, som Gud gav dem inledningsvis. De förblev trolösa:

Jer 7:24-26: "Men de ville inte höra eller lyssna till mig, utan följde sina egna tankar och sitt onda, hårda hjärta. De vände ryggen till mig, inte ansiktet. Från den dag era fäder drog ut ur Egyptens land ända till idag har jag sänt alla mina tjänare profeterna till er, gång på gång har jag sänt dem. Men de ville inte höra eller lyssna till mig. De var upproriska och gjorde ännu mer ont än sina fäder."

Hes 20:8: "Men de var upproriska mot mig och ville inte lyssna på mig. De kastade inte bort de vidriga ting som deras ögon fäst sig vid, och de övergav inte Egyptens avgudar..."

Och sedan kommer något som är mycket märkligt - kan man tycka - och det är att Gud gav det judiska folket en mängd bud som **inte** var eller är till någon nytta för dem:

Hes 20:13, 25: "Men Israels hus var upproriskt mot mig i öknen. De följde inte mina stadgar utan föraktade mina föreskrifter, trots att den människa som handlar efter dem ska leva genom dem... **DÄRFÖR gav jag dem också stadgar som INTE var goda och föreskrifter som INTE kunde ge dem liv.**"

Detta är både märkligt och intressant! Och det är något att ta vara på. Man kan se alla dessa bud som judarna fick senare i öknen som ett straff - för det står ju "Därför" i början på sista meningen. De ville hålla sig till alla sina avgudar, med alla de offer, riter och ritual som det innebar, men så fick de istället en stor mängd regler av Gud att följa; nu gällde inte längre det första, enkla "att lyssna i tro". Här har kristna idag mycket att lära, det förstår man när man ser hur frikyrkliga kristna idag söker sig till super-rituella kyrkor som t.ex. den Katolska och Ortodoxa.

De första buden

Det var alltså inte många föreskrifter i början av judarnas ökenvandring. En föreskrift som kom samtidigt tillsammans med mannat var sabbatsbudet, att varje sjunde dag (lördagen i deras fall) skulle vara en vilodag, och därför skulle de inte samla in manna på den dagen. Istället skulle de under den sjätte dagen samla in dubbelt så mycket så att det räckte även under sabbaten.

2 Mos 16:26: "I sex dagar skall ni samla in av det, men på sjunde dagen är det sabbat. Då kan ni inte hitta något."

Kort efter uttåget ur Egypten fanns alltså bara några få bud, det är i alla fall vad jag kan se:

1. Överge avgudarna
2. Lyssna till Herrens röst (via Mose)
3. Fira påsk och det osyrade brödets högtid
4. Ha sabbat varje sjunde dag

"När lagen kom fick synden liv"

När det gäller detta med bud säger Paulus en mycket intressant och viktig sak:

Rom 7:9: "Förr levde jag utan lagen, men när budordet kom, **fick synden liv.**"

Det här kan ju kännas lite uppochner. Många kristna tänker nog att bara vi lär oss alla bud, och håller dessa, då är saken klar. Men en sådan budlydnad leder istället till att **synden får liv**, man ännu syndar mer och värre, med andra ord. I sammanhang där det finns mycket ritual och bud så finns det en stor risk för grova synder. Det är ju vida känt vilka stora problem som Katolska kyrkan har med pedofili och andra sexuella övergrepp, och detta inte minst bland prästerskapet. Det är inte ett nytt problem där. Det finns ett för oss ett närmare exempel, och det är *laestadianerna*, som är en slags inomkyrklig väckelserörelse som startade i Norrland på 1800-talet. Den rörelsen blev med tiden extremt lagisk, och de är det än idag. Där har man också haft ganska stora problem med pedofili och även incest, även bland ledarskapet. Så har det inte varit överallt bland dem, men på flera platser. Det har skrivits om detta, inte minst i den finska pressen. Här ser vi alltså vad strikt budlydnad kan leda till.

Så vägen till ett helgat liv handlar **inte** om att samla på sig kunskap och sedan pressa sig själv till budlydnad. Budens uppgift är att ge **insikt** om synd, men sedan är det **nåden** som helgar oss, när vi traskar på och lyssnar i tro.

Rom 7:7: "Men det var först genom lagen jag lärde känna synden."

Detta bibelord tycker jag är alldeles särdeles tydligt med vad som gäller:

Tit 2:11-12: "**Guds nåd** har uppenbarats till frälsning för alla människor. **DENfostrar oss** att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och i stället leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i den tid som nu är,"

Det är alltså **nåden** som fostrar/helgar oss och **inte** lagen! Det är då så här: om vi lyssnar i tro istället för att samla på oss kunskap om "hur vi måste leva", och vilar i att Guds nåd räcker för vår frälsning, då befinner vi oss inne i "nådens domän", och det är då helgelsen fungerar. Men helgelsen är alltså en livslång vandring, och den går ofta genom motgångar, prövningar och lidande. Prövningar kan alltså avslöja brister som vi bär på, och lyssnar vi då i tro, och lever i nådens

Mannat

Mannat som judarna fick från himlen kan man fundera mycket kring. Så här är några tankar om det.

Jesus gjorde en jämförelse med mannat i öknen och sa att det bröd som han vill ge oss är betydligt bättre:

Joh 6:32-35, 49-51: Då sade Jesus till dem: "Amen, amen säger jag er: Det är inte Mose som har gett er brödet från himlen, utan det är min Fader som ger er det sanna brödet från himlen. Guds bröd är det bröd som kommer ner från himlen och ger världen liv." De sade till honom: "Herre, ge oss alltid det brödet!" Jesus svarade: "**Jag** är livets bröd... Era fäder åt manna i öknen, och de dog. Men det bröd som kommer ner från himlen är sådant att den som äter av det inte skall dö. **Jag** är det bröd som ger liv, det bröd som har kommit ner från himlen. Den som äter av det brödet skall leva i evighet."

Aposteln Johannes skrev i början av sitt evangelium att Jesus är Ordet som blev kött. Ordet är Guds Ord, Bibeln, och Jesus sa att Bibeln i stort handlar om honom. Jesus och Ordet är alltså ett. Därför kunde Johannes skriva just så här, att Ordet blev kött – alltså människa – och tog sin boning bland oss.

Det judiska folket fick manna att äta för varje dag. Om vi "äter" av det Bibeln ger oss, då är det som vårt manna, som att äta Jesus. Vi får alltså del av Jesus när vi läser Bibeln, vi blir mer och mer ett med honom, och vi växer till och mognar som sanna kristna. Jag tror inte nattvarden innebär att man de facto äter livets bröd, alltså Jesus, för nattvarden är ju till för att vi skall **minnas** honom. Livets bröd är Bibeln!

1 Kor 11:23-24: "Jag har själv tagit emot från Herren vad jag fört vidare till er: Den natt då Herren Jesus blev förrådd tog han ett bröd, tackade Gud, bröt det och sade: "Detta är min kropp som blir utgiven för er. **Gör detta för att minnas mig.**"

I texten om mannat ser vi även att judarna skulle gå ut varje morgon och samla in så mycket manna de behövde för varje dag, förutom på den sjunde dagen. Mannat kom alltså inte flygande in i munnen på dem. De fick arbeta lite för att få sitt dagliga manna. Hade de inte samlat in mannat, då hade de behövt gå hungriga och magrat. Så är det ofta med bibelläsningen också, det kan vara lite som att arbeta, ibland går det lätt ibland är det tyngre. Men läser vi inte Bibeln någorlunda frekvent, då kan vi bli andligt avmagrade och svaga.

En annan sak berättelsen om mannat säger oss, det är att vi inte skall oroa oss för morgondagen. Det vi absolut måste ha, det kommer Gud att förse oss med om vi vandrar med honom.

Det är alltså främst via Bibeln som Gud talar till oss, och lyssnar vi inte till honom via Bibeln, då tror jag alltså inte vi skall förvänta oss att han talar på något annat sätt, som sagt. När Gud på Gamla testamentets tid klandrade folket för att de inte ville höra hans röst, då var det deras ohörsamhet till Skriften som han avsåg.

Jer 3:12-13: "Vänd om Israel, du avfälliga, säger Herren, så skall jag inte längre se på er med ovilja. Ty jag är nådig, säger Herren, och skall inte vara vred för evigt. Bekänn nu din missgärning, att du har avfallit från Herren, din Gud, och löpt hit och dit efter främmande gudar under alla

gröna träd. **Du har inte lyssnat till min röst**, säger Herren.”

Folket hade inte lyssnat till de bud som Gud hade gett dem via Mose, och de lyssnade inte heller till profeternas varningar som kom senare. Observera att det är skillnad på att lyssna och att höra. När man lyssnar, då tar man till sig av budskapet och rättar sig efter det.

Bli läsare igen!

Det är en stor kris i kristenheten idag, och det beror främst på att man allt oftare struntar i Bibeln och att just **lyssna till** vad Gud har att säga oss via sitt Ord. Skall det bli någon som helst positiv vändning i vårt land, då hjälper det inte att bara be om väckelse. Ännu mindre hjälper det att profetera om väckelse, för det är inte så som Gud sänder äkta väckelse.

När det gäller väckelse har vi enormt mycket att lära från berättelsen om kung Josia och när man hittade *lagboken*, alltså en del av det som vi kallar Gamla testamentet. Dessa skrifter hade tydligen blivit gömda och glömda. Och kung Josia blev helt bestört när man började läsa ur skrifterna för honom, för då insåg han hur mycket det var som var helt galet fel med hur folket levde vid den tiden. **Man hade inte lyssnat till Guds röst!** Josia grät i förtvivlan, rev sönder sina kläder och sa åt sina tjänare att gå och fråga Herren om vad som skulle ske. Så de gick till profetissan Hulda som svarade med detta budskap från Herren själv:

2 Kung 22:16-20: "Så säger Herren: Se, över denna plats och över dem som bor här ska jag låta olycka komma, alla de ord som står i den bok som Juda kung har läst. De har övergett mig och tänt offereld åt andra gudar och väckt min vrede genom alla sina händers verk, och därför är min vrede upptänd mot denna plats och ska inte utsläckas.

Men till Juda kung, som har sänt er för att fråga Herren, ska ni säga: Så säger Herren, Israels Gud, om de ord som du har hört: Eftersom ditt hjärta blev mjukt och du ödmjukade dig inför Herren när du hörde vad jag har talat mot denna plats och mot dem som bor här, nämligen att de ska bli ett föremål för häpnad och förbannelse, och eftersom du rev sönder dina kläder och grät inför mig, därför har jag också hört dig, säger Herren. Därför vill jag samla dig till dina fäder och du ska samlas till dem i din grav med frid. Dina ögon ska slippa se all den olycka som jag ska låta drabba denna plats. Och de vände tillbaka till kungen med detta svar.”

Detta budskap från Herren ledde till en **djup omvändelse** hos Josia, och han började direkt med en genomgripande **reformation** där man rensade ut allt som hade tänt Guds vrede. Det blev med andra ord en kort tid av **äkta** väckelse i Juda rike **för att man började läsa Skriften!**

Så vad säger detta till oss i vår tid, när det ser så illa ut kristenhet att det påminner oss om hur fel judarna på Josias tid levde? Jo, att vi måste bli **läsare** igen, precis som det också var vid väckelserna förr här i Sverige. Och vi måste **omvända** oss från allt som inte har med en sann, bibelförankrad tro att göra. Låt oss be Gud att göra oss till läsare, att han ger oss öppnade ögon, gör oss vakna, och att han leder oss till omvändelse!

Guds tio budord och pingsten

Två månader efter uttåget ur Egypten så kom folket till Sinai berg (ibland kallat Horeb), och det var där som Gud gav folket de tio budorden på två stentavlor (2 Mos 24). Dessa bud var inte några rituella bud eller bud om offer osv, de var istället moraliska bud som vi svenskar kan tycka är självklara. Men det är väl så för de flesta, att vi ändå behöver Guds hjälp för att verkligen av hjärtats lust hålla flera av dessa bud.

Detta med de tio budorden är bakgrunden till att judarna och även vi kristna firar pingst. Judarna fick i öknen dessa tio budord på stentavlor. Men vi kristna kan få Guds budord inskrivna i våra hjärtan via den Helige Andes verk i oss, så att vi av **hjärtats lust** vill och kan följa hans bud, och alltså inte av tvång eller rädsla. Det judiska folket fick ett löfte om detta som egentligen avser framtiden, men vi kristna får en försmak av **deras** löfte redan här och nu, eftersom vi är inympade i det judiska folket:

Jer 31:33: "Nej, detta är det förbund som jag efter denna tid skall sluta **med Israels hus**, säger HERREN: Jag skall lägga min lag i deras inre och skriva den i deras hjärtan. Jag skall vara deras Gud och de skall vara mitt folk."

Hes 36:27: "Jag skall låta min Ande komma in i er och göra så att ni vandrar efter mina stadgar och håller mina lagar och följer dem."

Vi kan alltså koppla händelsen med stentavlorna på Sinai berg till att som kristen bli fylld av den Helige Ande och få budorden skrivna i våra hjärtan. Men när vi får del av Anden så är det även för att ge oss kraft att bli Jesu vittnen. Jesus sa precis detta före sin himmelfärd:

Apg 1:8: "när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och bli mina vittnen i Jerusalem och i hela Judéen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns."

Judarna förökade sig i öknen, och vi kristna skall föröka oss utöver världen i linje med Missionsbefallningen.

En sak som jag vill göra dig uppmärksam på här nu, det är att Kyrkan tidigt tog bort ett bud av de tio, nämligen bildförbudet. Har jag förstått det rätt så var det kyrkofadern Augustinus som införde den ordningen. Direkt efter det första budet som lyder så här: "*Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig*" kommer bildförbudet. Det står alltså tillsammans med alla övriga bud. Det lyder då så här:

2 Mos 20:4: "Du skall inte göra dig någon bildstod eller någon avbild av det som är uppe i himlen eller nere på jorden eller av det som är i vattnet under jorden..."

Varför har då Kyrkan tagit bort detta bud? Jag gissar att det är för att de annars inte skulle kunna ha alla bilder och statyer på t.ex. Jesus, Maria, änglar, osv. Men hur får man då ihop det till att ändå bli tio budord? Jo, Kyrkan delade med hjälp av Augustinus upp begärelsebudet i två bud, men som i sin helhet lyder så här:

2 Mos 20:17: "Du skall inte ha begär till din nästas hus. Du skall inte ha begär till din nästas hustru, inte heller till hans tjänare eller tjänarinna, hans ox eller hans åsna eller något annat som tillhör din nästa."

Men när man t.ex. är konfirmand får man lära sig att detta budord idag utgör de **två** sista av de tio budorden och man skall då kunna rabbla dem så här:

9. Du skall inte ha begär till din nästas hus.

10. Du skall inte ha begär till din nästas hustru, eller hans slav eller slavinna, hans oxe eller hans åsna eller något annat som tillhör din nästa.

Men det är ju lite bakvänt att dela på begärelsebudet, när sista meningen liksom knyter ihop det hela med orden "*eller något annat som tillhör din nästa*".

Alltsammans handlar ju om vad som tillhör min nästa. Och det finns inget i Bibeln som visar oss att bildförbudet från Sinai berg inte skulle gälla idag. Nu är jag inte ute efter att införa någon slags lagiskhet, men det är bra att vara medveten om detta. Vår Herre får vägleda var och en av oss till vad vi skall göra och inte göra.

Slut på pass 2

Hoppa vidare till Pass 3 via länken nedan:

[Till Pass 3 -->](#)

[←- Till Pass 1](#)

[←- Till omslagssidan](#)

/Lennart